

רבין מחכה

לניכסון (איי־איי־איי)

ס פינת־המליכה נשאה את המלך, שיצא לביקור במדינה זרה. בהתקרב הספינה אל הנמל הזר, ירתה מטחים מכל לועי־תותחיה. הדבר בא להור' כיח שקני־תותחיה כבר ריקים, ואינם מאיימים על המארחים. תותחיה־נמל ענו בכמה מטחים, כדי להוכיח שאינם אורבים לספינה האורחת. כך נולד, לפני מאות בשנים, נוהג דיפי לומטי הקיים עד היום: יריית מטחי־תות' הים לכבודו של אורח רס־דרג. השטיח האדום נלש עוד קודם לכן. מקורו היה במידבר, כששליט ערבי היה מקבל פני שולטאן, היה פורש שטיח על החול, כדי שהאורח רם־המעלה לא ילכלך את רגליו ברידתו מן הסוס ובהיכנסו לאר' הל המארח. השטיח היה אדום, כצבע המלכות.

מעמקי הביצה

ה שבוע יירו התותחים בנמלי־התעופה עלישם דויד בן־גוריון, השטיח האדום יהיה פרוש על המסלול, ונשיא ארצות־הברית ידרוך על אדמת ישראל. מעולם לא ביקר במדינה אורח חשוב יותר.

אולם דאלס היה אדם שונה מאד מ־קיסנינג'ר. היו לו הרגלי־מחשבה של מיס־יונגר נוצרי, הוא הטיף מוסר לכל אחד. כאשר נוכח לדעת כי השליט המצרי מבקש לתמרן בין ארצות־הברית וברית־המועצות, התרגז וביטל את ההבטחות לאספקת נשק, ולאחר־מכן גם את ההלואה שהבטיח ל־בניית סכר אסואן. המצרי הגיב בהתקפת

רוגזה משלו, והכניס את ארצו למעגל ההשפעה הסובייטית. קיסנינג'ר הפרגמאטי אינו מטיף מוסר לאיש, ואינו מתיימר להיות משיח של אמונה צרופה. הוא משך את אל־סאדאת, בהדרגה, מתוך החיבוק הסובייטי, ותיקן את המעוות של דאלס.

בליגה העולמית

ה ישג זה מעורר דאגה רבה בירושלים. לפני עשרים שנה ממשלת משה שרת אחוזת בהלה, לנוכח ההתקרבות האמריקאית־מצרית. עסק־הביש של 1954 נועד לפוצץ התקרבות זו*. כאשר רב דאלס עם עבד־אל־נאצר, נשמה ירושלים לרווחה. הסכנה נמנעה, והידידות הישראלית־אמריקאית יכלה לפ־רוח שוב. בימי הנשיאים ג'ונסון וניכסון, היא הגיעה לשיאה.

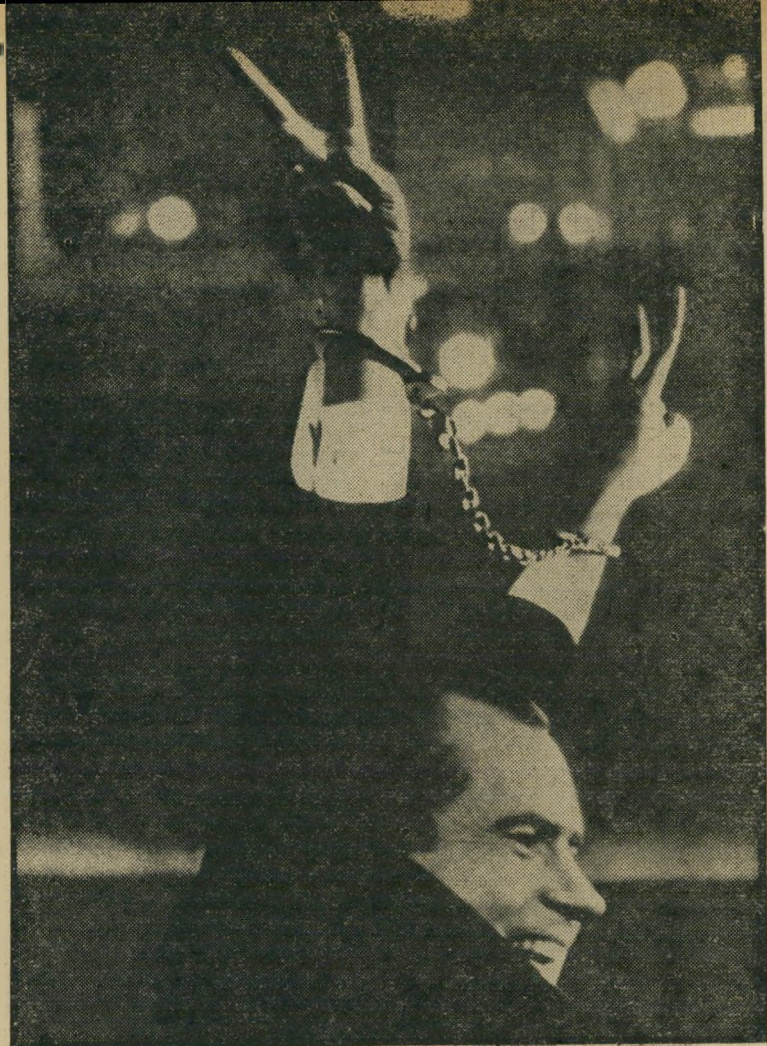
* רשת־ריגול ישראלית הניחה אז פצ־צות במוסדות אמריקאיים במצרים, כדי לעורר איבה מצרית־אמריקאית.

לשם מה הוא בא? היעד העיקרי של ביקור ניכסון אינו ישראל, אלא מצרים. ברוך דרמאית זו מבקש הנשיא האמריקאי להוכיח לבני־עמו המרדניים כי הצליח לנחול ניצחון מדיני ראשון־במעלה: משיכת מדינת־הלב של העולם הערבי לצד אמריקה, אחרי שנים ארוכות של סגירתה לברית־המועצות.

ואכן, זוהי הצלחה בעלת חשיבות גלוי־באלתי. היא משתווה לשני ניצחונותיו הגדולים הקודמים של הצמד ניכסון־קיסנינג'ר, שגם הם באו לידי גילוי דרמאטי בבני־קורים ממלכתיים מפוארים: ההפשרה עם מוסקבה, וההתקרבות לפקין.

בשביל הנשיא ניכסון, השקוע בביצת השעוריייה של ווטרגייט, חשובה הוכחה זו מאד. רוב העם האמריקאי סבור שיש להדיח אותו מתפקידו, בשל עבירות שונות על החוק, המוסר וההגינות. מעולם לא התקרב נשיא אמריקאי כליכך אל עברי פי פחת של מישפט פלילי וסילוק מתפקיד.

ניכסון יכול לרדת לבירא עמיקתא של ווטרגייט או לעלות לאיראן רמא של מדינאות בינלאומית. הוא מנסה לעלות —

פוטומונטז' אמריקאי על פרשת ווטרגייט הרשעה פלילית או ניצחון עולמי?

בביקורו במרחב 'גבש ניכסון תנאי השלום

אין ספק כי בקאהיר יניח ניכסון את הבסיס להסדר חדש במזרח התיכון, שהיה מבוסס על ברית אמריקאית־מצרית. אין גם ספק שהנשיא המצרי ינסה לשכנע את עמיתו האמריקאי לכלול בהסדר זה גם את העם הפלסטיני.

ברידתו בכבש־המטוס בלוד, כבר יהיו בראשו של ניכסון רעיונות מגובשים על ההסדר הדרוש. קרוב לוודאי שיהיה פער עצום בין רעיונות אלה לבין הרעיונות המנקרים בראשם של יורשי גולדה מאיר.

לפי כל הסימנים, יסכים ניכסון להקמת מדינה פלסטינית בגדה המערבית (ראה חיסגרת), ויבטיח למצרים נסיגה כימעט־מלאה של ישראל מן השטחים המוחזקים. הוא גם יבטיח לו, כנראה, תאוצה מוגברת של התהליכים להשגת ההסדר בהקדם — בז'נבה ומחוצה לה.

המישחק האמריקאי־מצרי־ישראלי מלפ־ני עשרים שנה, ירחף על מאורעות הי שבוע הקרוב. כל השחקנים הראשיים דאו — דאלס, עבד־אל־נאצר ושרת — כבר הלכו לעולמם. השלישייה החדשה — ניכ־סון, אל־סאדאת ורבין — עדיין אינה יודעת איך יסתיים המחזה שבו הם מככבים.

בשביל חברי הממשלה החדשה בישראל, ביקור ניכסון הוא מתנה מן השמיים. יצחק רבין, יגאל אלון ושימעון פרס יוכלו להצטלם בחברתו, לקבל כבר בראשית כהונתם תדמית של שחקני הליגה המדי־נית הבינלאומית. מבחינה זו, הביקור הוא עסק־הליפין הכדאי לשני הצדדים. יצחק רבין יכול היה לדרוש עזרה זו בזכות, כי במערכת־הבהירות האחרונה ב־ארצות־הברית — זו שהולידה את פרשת ווטרגייט — פעל רבין ללא ליאות למען בחירת ניכסון. למורת־רוחם של כמה מן השרים בירושלים, נהג השגריר הישראלי בוושינגטון כאילו היה חבר במטה־הבחי־רות של ניכסון, הפעיל לטובתו את מלוא ההשפעה של תפקידו ומעמדו. אחרי שעזר בדרך זו לבסס את שילטונו של ניכסון, יהיה זה אך נאה אם ניכסון ישיב לו כגמולו, יבצר עתה את שילטונו בישראל.

המשולש החדש

ה שאדה היא: בכמה זה יעלה? מה יהיה המחיר?

תחבורה

אדיש, לא קשוח

מחזה קטן ברחוב תיאטריבי — ומופריהשכז בצידו

התאריך: יום א', 10 ביוני 1974. השעה: 14.30. המקום: רחוב קרליבך, פינת רחוב יהודה הלוי, תיאטריבי. קצין־הנדסה ראשי של צה"ל, תת־אלוף יצחק בן־דוד, אכל במיסעדת־אולימפיה, בחוף המתין לו, כנהוג, נהגו. המכונית הצבאית, מדגם ווליאנט, מס' צ/16596, חנתה ברחוב הסואן, כששני לגלגיה הוגמנים על המידרכה, במרחק

אחרי כמה ניסיונות לפשרה במשך היום, שלא היו מכובדים ביותר, אורה עוז ופקדה על צה"ל לסלק את המתנחלים בכוח.

לפני חמש שנים ערכה קבוצה אחרת תרגיל דומה בחברון. היא הערימה על שילטונות המימשל הצבאי, רימתה את צה"ל, הסתננה לחברון באיציטלה של קבור צת מתפללים בססה, ותקעה יתד במקום תחת לסלקה. כפי שדרשו שילטונות צה"ל, התקפלה אז הממשלה, משה דיין ויגאל אלון ערכו ביניהם תחרות על חסדי ה־מתנחלים, וכך נוצרה עובדה קיימת, המ ביכה מאז את כל ממשלות ישראל.

השבוע נמנעה חזרה על כניעה זו, ותוך כך עמדה ממשלת רבין—אלון—פרס במיבחן הראשון שלה.

ושומרון נאלצה להוריד כוחות משימה זו, כדי להפעלים נגד המתנחלים.

● למחרת היום היו צריכים לחזור השבויים מסוריה — והתפוצצות אנטי־ערבית בשטחים המוחזקים היתה עלולה לסכן את ההסדר העדין שהושג בגבול הצפוני.

● בוועידה הפלסטינית, שהתקיימה בי אותו יום בקאהיר, יכלו הקיצוניים לנצל את המאורע כהוכחה נוספת לשיא־פית־הת־שפוט של המדינה הציונית, לשם חיוק דרישתם להמשיך במעשי־יטות, במקום להסכים להסדר מדיני.

המייבחן הראשון. מול האתגר הגלוי, פעלה הממשלה החדשה במרץ.

כעשרים מטרים מן הצומת המרומזר, אחד העמוסים ביותר בארץ. בחוף המכונית ישב הנהג, סמל, שקוע בספר בלשי. אוטובוס עבר את הרמזור, ביקש להיכנס לרחוב קרליבך, אך מכונית הקצין חסמה את הדרך. האוטובוס נעצר, צפר, נסוג, צפר שוב, תימרן במשך כמה דקות, עד שהצליח לעבור. אילו הונו הסמל את מכו־ניתו כמה מטרים קדימה, כפי שיכול היה, היתה ההפרעה נמנעת.

הנהג לא זו. בא אוטובוס שני, ושלישי. הנהג לא זו. כמה אורחים הסתכלו במחזה בזעם גובר. לבסוף ניגש אחד מהם אל הנהג, "אתה קשוח, אה?" "שאל את הנהג. הנהג הרים לרגע קט את ראשו מן הבלש. "לא קשוח, רק אדיש", השיב.